

ἐν γδ αἰ οὐδὲν ἢ πῶν δὸπὸ τῆ ὀστέῃ ἢ Ἐσφῆ. αὐ-
 ποῖς δὲ δὸπὸ τῆ νύβρου τοῖς ὀστέοις μέλλον τῷ
 Ἐσφῆ. αὐποῖν γδ καὶ τῷ ξηρῶν φύσει, καὶ
 οὐκ ἔχον πύρρον ὑγροῖς ἢ Ἐσφῆ δὲ ὑγρῶν. σκε-
 πῖον δὲ πύρρον, εἴθερ δὸπὸ τῆ ὀστέων, τίς ἢ τῶ
 ὀστέῃ Ἐσφῆ, ἢ φέρεται πύρρον, καὶ ἐκ τ' φλεβῶς
 καὶ ἐκ τῆς ἀρτηρίας εἰς αὐτὸν καὶ ἐν περὶ
 αὐτὸ ἀπὸ πῶν, μέγιστα δὲ εἰς τ' ῥάχιν. τοῖς δὲ
 δὸπὸ τῆ ὀστέων γίνεσθαι σπινθηροῦς, ὡσπερ τῆς
 πλευρῶς τοῦτοιοι δὲ δὸπὸ τῆς κοιλίας πῶν
 Ἐσφῆ ἢ πῶς τῆς ὀκείης γινώσκουσιν ἢ τὰ πολλὰ
 ἀρχοῦρα, καὶ αὐτῶν ἢ ῥάχιν· ἀλλ' οὐπ' ἄλλο
 τῶν κίνησιν, ἢ σπινθηροῦς χεῖρον. δεῦ δὲ, εἰ
 καὶ δὸπὸ τῆ νύβρου τὸ ὀστέον τέφεται, τῷ τῶ
 νύβρου Ἐσφῆ εἰδέναι. ἡμεῖς δὲ φεωροῦμεν ἐκ
 τῆς ὑγρότητος χλιαρῶς οὐσης τῆς σπῆς τὸ αὐ-
 τῶ. ποθεν δὲ αὐτῆ καὶ πῶς, λεκτέον τὸ ἐκ τῆς
 φλεβῶς καὶ ἀρτηρίας τῶ σάρκα, ὅπερ παντα
 χεῖρον αἴματι κεντήσθαι, ψεύδος, ὅτι γὰρ ἄλ-
 λων ζώων, ὅτι ὀρνιθῶν καὶ ὄσσειν καὶ ἐχθύνων, ἢ
 ἔλας τῆ ὀστέων ἀλλὰ τῆ πολλοῦ αἵματι τῶ
 ἔδον ἐπέε καὶ τῆ ὀρνιθῶν γὰ κατὰ τὸν νόμον
 τῶν τῶ σπῆτος ἐχέει, οὐχ αἴματι. Εμπροσπῆς
 δὲ ἐκ νύβρου τὸ ὄνυχον τῆ πῆξεται, οὐδ' οὐ-
 τῶ καὶ ἄρμα σπῆτος σάρκα, ἀλλὰ τῆς ὄσσε-
 κοβέρμοις καὶ μαλακοσπῆτοις πῶς δὸπὸ τῆ
 ἐκ τῆς ἢ Ἐσφῆ, καὶ αὐτῶν τῶν γδ δὸπὸ μέλλον
 δὸπὸ τῆ ἑαυτῶς ἢ τῆ ἐκ τῶς. Ἐπὶ τ' ποῖα, καὶ διὰ
 πῶν ἢ τ' κοιλίας δίοδος, ἢ πάλιν ἢ ἐκείων
 αἰσχροῦ σπῆτος τῶ σάρκα, καὶ ἄλλοις ἄλλοις ἔ-
 σα. πολὺ γὰρ τὸ δαμνασθῆναι φάνει, καὶ ἀδωά-
 τῶν ὄσσεων, ἀρὰ γὰρ ἄλλοις ἄλλῃ Ἐσφῆ, καὶ ἑπῆ-
 σι Ἐσφῆ τὸ αἴματι πῶν ἐκ τούτου τῶν ἄλλων.

Κεφάλαιον ζ.

ΤΗΝ τ' ὀστέων φύσιν ἀρὰ σκεπτόμεν, ἢ σπῆτος
 κίνησιν, ἢ σπῆτος ἔρεσθαι, καὶ σπῆτος τὸ
 σπῆτον καὶ σπῆτερον. ἐπὶ δὲ εἰ ὡσπερ ἀρχαὶ ἔ-
 νει, καὶ αὐτῶν ὁ πῶτος, λέγουσιν ὅτι σπῆτος αὐτὸ κίνη-
 σιν, ὅσον χεῖρον, ἢ πῶτος, ἢ σπῆτος, ἢ ἀκῶνος,
 ἢ μοῖος τῶν τε καμπητικῶν, καὶ τῶν κατὰ τόπον.
 οὐδὲ γδ τῶν τοπικῶν οἶδον τε αἴματι καὶ
 ψεύδος. χεῖρον δὲ καὶ τὰ ἔρεσθαι ἐκ τούτοις.

animalis mole, sed & in corde visantur
 qui nullis ossibus cōmissi sint nervi, neq
 in alio vllō cū cæteris cocūt, sed in carnē
 finiunt. An hoc nihil impediāt, quo minū
 iis, qui ab ossibus pendēt, indidē alimentū
 accedat, an potius ab his ipsis ossa alantur.
 Sed & hoc absurdū est, neq. sensum adsti-
 pulantem habet. Nā si secus natura, & nullū
 meatū humectū habens, per sectiones neru-
 us visitur. Atqui haberet, si per eū alimē-
 tum, quod est humidū, ad ossa veheretur.
 Quapropter diligēs hic est instituenda in-
 quisitio. E si omnino in ossē initiū consti-
 tuatur: vt ex hoc potius nervus, quān ē
 nervo os ipsum, alimētū capiat, quo modo
 igitur ad ossa tandem alimentum aduehe-
 tur, aut meatus ē vena, arteriāve ad ipsum
 tendēs quis erit? Id enim in plerisque ob-
 scurum erit, tum ad spinam maximē quis-
 nam deriuetur? Deinde quæ ab ossibus ad
 latera committuntur, quomodo ē ventre
 deriuentur, & attractio quo pacto fiat? an
 plura habentur absque cartilagine, veluti
 spina? sed non vt motum exercent hæc
 sunt, magisque continuationis gratia. Sed
 & si ē nervus os alatur nervi alimentum
 novisse oportet. Cæterum nos affirmamus
 ē mucō illis adhærente, cosdem ali. Sed
 rursus vnde hic, & quo pacto sit exponen-
 dum erat. Carnem ē vena, atque arteria
 ali id cōfirmat, quod dum pungitur san-
 guinem reddit: quamvis in cæteris ani-
 malibus veluti volucris, & serpentum,
 ac piscium, & vniuerso ouiparorum ge-
 nere non visatur: sed sanguine multo præ-
 ditus peculiare habetur. Nam & volu-
 crum prætorā incisa, saniem emittunt,
 non sanguinem. Vnguem Empedocles
 per congelationem ē nervo constitisse
 ait: anne igitur eandem rationem ad
 carnem, cutim ipsam obtinere dicemus?
 Itidem difficultas habetur de testatis,
 quæque molli testa contegantur anima-
 libus, quomodo cibus iis foris accedat.
 Contrā enim, intus magis, quān foris,
 aduenire videtur. Insuper autem quale in
 illis sit, & qua parte eiiciatur ventris o-
 nus. Item reditus ad carnem quān sit præ-
 ter rationem. Admirabilis enim & omni-
 no impossibilis esse videtur. Sanē omni-
 no aliis aliud alimentum est, neque om-
 nibus sanguis esse potest: verum ex hoc cætera sunt.

CAPVT VII.

DE natura quoque ossium consideratio est instituenda, an triplicis functionis
 causa sic extiterint, & alia ad motum, alia ad fulciendum, alia vt contegant, ca-
 piantque. Et an quartum quoque inter hæc genus sit quod tanquam principium
 motus sit, velut poli. Ad motum itaque instituta fuisse dico manus ossa, & pedis, &
 tibis, & cubiti: & id bifariam, scilicet ad scilicet, & ambulandi: neque enim ambula-
 tio absque flexione fieri potest. Sed & fulcimenta quoque in his ipsis ferè consistunt.